

LIBRIS

We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

A kis herceg

Roland

Léon Werth-nek

*Elnézést kérek a gyerekektől, amiért egy felnőttnek ajánlom ezt a könyvet.
Nagyon komoly mentségem van rá: ő a világon a legeslegjobb barátom.
Van egy másik oka is: ez a felnőtt mindent megért, még a gyerekeknek szóló könyveket is.
És van egy harmadik ok is: Franciaországban él, ahol most éheznek és fáznak.
Nagy szüksége van ebben az időszakban arra, hogy valaki felvidítsa.
Ha mindez a sok érv nem elegendő, akkor ezt a könyvet annak a gyereknek ajánlom,
akiből az én felnőtt barátom lett. Minden felnőtt gyerek volt valamikor.
(Bár kevesen emlékeznek rá.) Így hát kijavítom az ajánlásomat:*

Léon Werth-nek,
amikor még kislány volt.

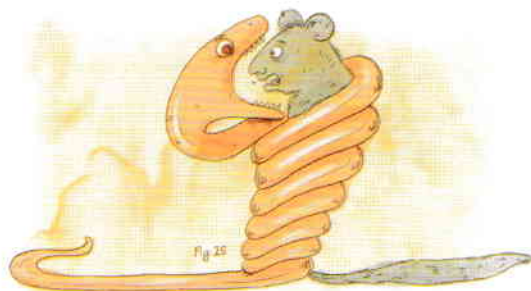
LBRIS

We know
books

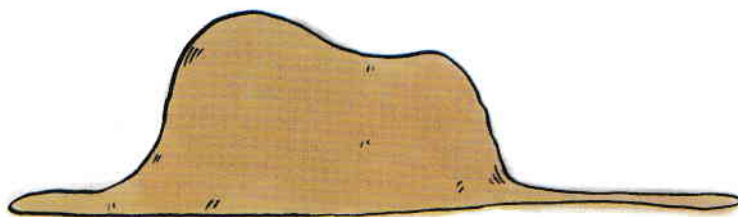

Amikor hatéves voltam, láttam egy csodálatos képet egy könyvben, mely az őserdőről szólt, és Igaz történetek volt a címe. A kép egy óriáskígyót ábrázolt, amint körülfonta és elnyeli áldozatát. Íme annak a rajznak a másolata:

A könyvben ez állt: „Az óriáskígyó egészben nyeli le áldozatát, anélkül, hogy megrágná. Utána mozdulni sem bír, és hat hónapon át alszik, ennyi idő szükséges ugyanis az emésztéshez.”

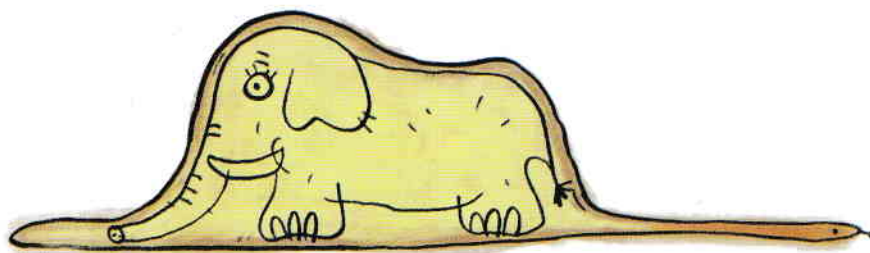
Mélyen elgondolkoztam a dzsunglek rejtelsein, majd egy színes ceruza segítségével elkészítettem az első rajzomat. Ez volt az 1-es számú rajzom. Valahogy így nézett ki:

Mesterművemet megmutattam a felnőtteknek, és megkérdeztem tőlük, hogy félelmetesnek találják-e.

Így válaszoltak: „Miért félnénk egy kalaptól?”

Csak hogy az én rajzom nem egy kalapot ábrázolt. Óriáskígyó volt, amely egy egészben elnyelt elefántot emészt éppen. Lerajzoltam hát belülről is az óriáskígyót, hogy a felnőttek is megérthessék. Mindig meg kell nekik magyarázni mindent. A 2-es számú rajzom így nézett ki:

A felnőttek erre azt tanácsolták, hagyjam a csodába az óriáskígyókat, ne rajzoljam őket se kívülről, se belülről, foglalkozzak inkább a földrajzzal, a történelemmel, a számtannal és a nyelvtannal. Így történt hát, hogy pompásan induló festői pályafutásomról hatéves koromban lemondtam. Az 1-es és a 2-es számú rajzom nem aratott sikert, és ez örökre kedvet szegte. A felnőttek önmaguktól semmit sem értenek meg, a gyerekek pedig egy idő után belefáradnak az állandó magyarázkodásba.

Más mesterséget választottam hát, megtanultam repülőgépeket vezetni. A világ minden része fölött átrepültem. A földrajz, való igaz, nagyon is hasznomra vált. Első pillantásra meg tudtam különböztetni Kínát Arizonától. Ez bizony hasznos dolog, ha éjszaka eltéved az ember.

Életem során nagyon sok komoly emberrel kerültem kapcsolatba. Sokat voltam együtt felnőttekkel. Közvetlen közelről láttam őket. Mégsem lett róluk jobb a véleményem.

Valahányszor olyasvalakivel találkoztam, aki egy kicsit is értelmesebbnek tűnt, kipróbáltam rajta az 1-es számú rajzomat, melyet mindenhová magammal vittem. Kíváncsi voltam, valóban megérti-e a dolgokat. Bárkinek mutattam is, mindig ez volt a válasz: „Ez egy kalap”.

Azután már nem beszéltem neki sem az óriáskígyókról, sem az őserdőkről, sem a csillagokról. Alkalmazkodtam hozzá. Bridzsről, golfról, politikáról és nyakkendőkről beszélgettem vele. Az illető felnőtt pedig nagyon örült, hogy ilyen okos emberrel hozta össze a sors.

Magányosan éltem hát, nem volt senki, akivel valóban szót érthettem volna, mindaddig, amíg hat évvel ezelőtt a repülőgépem meg nem hibásodott a Szahara sivatagban...

Valami eltört a motoromban. Nem volt sem szerelőm, sem utasom, ezért nekiveselkedtem, hiszen egyes-egyedül kellett megjavítanom a súlyosnak tűnő hibát. Élet-halál kérdés volt ez számomra, ugyanis csak nyolc napra elegendő ivóvizem maradt.

Első éjszaka a homokra feküdtem, bármilyen emberi lakóhelytől ezer mérföldnyire hajtottam álomra a fejem. Elszigeteltebb voltam, mint egy hajótörött tengerész, aki tutaján hanyódik az óceán közepén.

Képzeltetitek, mennyire megdöbbentem, amikor hajnalban egy különös hangocska ébresztett fel. Ezt mondta:

- Kérlek szépen... rajzolj nekem egy bárányt!
- Hogy mit?
- Rajzolj nekem egy bárányt!

Talpra ugrottam, mintha villám csapott volna le mellettem. Alaposan megdörzsöltem a szememet. Ámultam és bámultam. Egy aprócska kis lényt láttam, egy emberkét, aki nagyon figyelmesen szemlélt engem.

(Az előző oldalon van a lehető legjobb portré, amelyet később sikerült készítenem róla. Persze az én rajzom nem olyan magával ragadóan bájos, mint amilyen a modell volt... Nem az én hibám ez. A felnőttek elvették a kedvemet a rajzolástól még hatesztendő koromban, és én nem is tanultam meg egyebet rajzolni, csak óriáskígyót kívülről és óriáskígyót belülről.)

Ámulattól kerek szemmel bámultam hát ezt a különös kis tüneményt. Ne feledjük, ezer mérföldnyire voltam bármilyen emberlakta vidéktől. És az én kis emberkémen nem látszott, hogy eltévedt volna, nem tűnt sem halálosan fáradtnak, sem halálosan éhesnek, sem halálosan szomjasnak, és nem is félt halálosan. Nem úgy nézett ki, mint egy sivatagban eltévedt gyermek, aki ezer mérföldnyire került minden lakott vidéktől. Amikor végre meg tudtam szólalni, ezt kérdeztem tőle:

- De... mit csinálsz te itt?

Erre ő nyugodtan megismételte, mintha valami nagyon komoly dolgot kérne:

- Kérlek szépen, rajzolj nekem egy bárányt!

Ha az ember hatalmas erejű rejtéllyel áll szemben, nem mer ellenszegülni. Bármennyire abszurdnak tűnt is, ezer mérföldnyire bármilyen emberlakta helytől, halálos veszedelmek közepette, kivettem a zsebemből egy darab papírt és a töltőtollamat. Ám ekkor eszembe jutott, hogy az elmúlt években én földrajzot, történelmet, számtant és nyelvtant tanultam, ezért azt mondtam az emberkének (kicsit kedvetlenül), hogy én nem tudok rajzolni.

Így válaszolt:

- Az nem számít. Rajzolj nekem egy bárányt!

Csakhogyan én soha nem rajzoltam bárányt, ezért papírra vettem neki az egyiket a két rajzom közül, mert csak arra voltam képes. Az óriáskígyót kívülről. Elképedtem, amikor a kicsi emberke a legtermészetesebben utasította vissza:

